

užklaninėje veikloje, padeda kurti gry-
zenių žmogaus gyvenimo.

Breitai miekyje liks tolį vienės
dienu. Dėminto hali ta mopa jau
dabar nėraus šada nemanačia.
O pastui - atrakinęs, ištempty
dienu pluoštai, i - kiekiuviam ra-
ras helias.

Tikiuosi, einiu juo nuoširdes,
tiesis, jautis.

5/9/2023 Be Rėmup! gerai, bet
kadėl pobėgę rečiai
vyras vėduo!

10.21. Gyvenimo ir miestas problema
kūrinių metų S. Nėris poeziijoje

Kolias tiki vardo nevardin-
ta salomėja Nėris, kolias tiki zo-
džiai nebandyta išvertinti jos liet-
uvių. Bet kūrinių sias, gyviančias jas
vardas vienos - poete. Jos žodžio

jėga - poezijos jėga. Daug temų nap-
riujejo S. Nėris savo poeziijoje. Bet
visada jos poeziija alaus žmo-
gaus gyvenimo džiaugsmais ir
nelygumas, varpais ir pergalėmis.
Poetas, per visą jos gyvenimą
Amžinai tema jos poeziijoje buvo
gyvenimo ir miestų džibūta, gyve-
niimo marmi.

Jauystei leidžiamas džiaugtis
iš be mišasties, vien del to, kad
gyveni, jauti, myli, liudi, džiau-
giu iš bijai. S. Nėris, kaip i
kiekiuviar jauvas poetas, stengesi
apibendrinti ožkri tai jauystei
išspūdis, paruošianti iš maitin-
ti jos grotę bei gyvybingumą,
būdingą vaikystei iš jauystei-
grazianiam, laimiungiam iš
žmogaus gyvenimo laikotarpiniu.
I vieno, tiki vieno troštu, kad
galiojančiai valstybių prasuliniai savo

sielor pavasarij, kad galėčiau
paberti į žemę, visas tas nuos-
tabias gėles, manu īrodys m-
žydomas.", - raišė ji savo dienu-
ratiuje.

Pirmoje S. Neries kūrygoje „Autisti-
zyg“ džiaugsmas iškancia
nebuvo kartu. Jei džiaugsmas-
tais tik spūdu linojantis viro-
mis vairovystei spalvomis, o
jei liūdens - tai pasto juodžiaus
mis, kuriam nurodymų neva teikia
net simbolis, jau uchabaut apie
raymistas žodžius. Tačiau Peckybei
poete priešpartate pasakė, na-
jūnų pasaulį arba mirčių - ki-
takų galimybės nepripravino.
Todėl iš ūiae minčioje naminė
mentinė eilėraščių, dėl pinolinių
kapų nuostaičių, miesties nuo-
jaučio:

Turiuose alejos,

Daugus be saulės,
Gaudžiau verpai.
Geltoni kapai
Krisdami šlama:

„kapai, kapai.“ („sunke“)

Riukingje atriveria šliaudus, tyros
jaunos mergaitės, dar būsile vai-
kai, dvaisius paraulis. Daisvis, gam-
tai didybeis, svajonei polelio autisti-
ūmas ~~do~~ užliūniu „Autisti zyg“ tei-
ki romanticinio atspalvio.

Jau mygtėje poetei ne karto teko
sumodelti su žiuroria tūkrove. Dva-
niukai sulėtintai nepalaiko poetas,
o tik pažadino jis valis išlo-
ti tie ros. Autrais riukiungys „Pe-
dos smėly“ - tai nerimo, sielvarto,
maisto rankos. Jau mygtė, grožis,
džiaugsmas - laikini, nes dienos
„prabegs - nebegrys“, nelygiu laips-
perių dejasios užiuos lapeleai. Neiš
nėra amžinė. „Dai mė mūs - tol-

ma, miglota", nes likluvame žings-
nyje šriaudos ir neteisybės. Kaiž diuorenčyje ji rašo: „Jeigu pasau-
gyventi, kaž daryti žmogui tolia. Iš yra mels pagristas iš visas
me paralelyje? Atralymo į ūžiū-
klainimo, ir išlo poete. Ji ne-
mato, kad tyro jaunesmo nemodel-
gint joliu neagtautu jaunesni ("ne-
depiluit mane"), kad už džiaug-
mo reilua kovoti, gyvumos
reilua mylii iš būvingų ("gyve-
nimo pirmie"). Poete suprato, kad
viskas turi turėti turto pagrindą:
suprovizinė altoriai, kur melsianti
amžiam,
kur garbiuta meile ir melynos
pasakos.

Šios žodžių S. Nėris parašė pas-
kutiniame riūtiniu "Pulos mieli-
ly" eilevartyje „Kaiž gėdos
dėme.“ Tai poetas išvadavimas, atralymas gyvai individuali-
šiuoju pavadinio nurokimu.

Poeti S. Nėris neaphente melo.
Kaiž diuorenčyje ji rašo: „Jeigu pasau-
gyventi, kaž žmogaus gyvenimas iš jo įsime-
gra melas, tai an nemokus
iš menorių gyventi". Poete mete
pastebius argumentą - mirtį, ga-
liuoj išvaduoti iš melo, jeigu jau
nebegalima gyventi laikui, pa-
gal naujo ročine:

Yra kiepiajam čia, mels
čia siela minta. —

Tai gal mirtis iš melo išvaduot?

(„Paspausiu ūžtę plieno")

Poete ~~nesto~~ a rūlaučia būn-
dos metų. Dabar ji nesto apie
trumpą žmogaus gyvenimą, iš
jo rūlaučia už mirtį. Jo domi-
na klaušimai: kas gi tu es,
žmogau? kam tu gyveni? kas
taves rūlaučia po mirties? Yerško-
dama atralymo į vienos alau-

simus, Salomėja Nėris sulaukė
žinių, „Die medžiui žydičiu“.
Saulėje žydiūčių alyvų vairzdai,
kritantys įj. kapeliai halba
apie gyvybes amžiunus ir
žmogaus būties trumpos mo. („Aly-
vai“). Eile vertė „Die medžiui žydičiu“
poete neatsižine „netikėtos minčios -
ne nor gyvybes formos virtinamas
būta, žmogaus perejimas į kitą
gamtos paivakus buudės išmonėje
glūdėjo iš kelių naujovių ir ne
karto buvo išvilktais menue.
Žmogus virta prarūpėsiomis že-
mei pelėmis - die medžiui žiedais,
staiga vil atgiusta gyvenimui,
kai tiki ne pravarcaris man-
deda naujas jo ciklas. Poete
grūdinti, kad, žmogui išnugus
naturą išplati jo armenybės ned-
rakai, jo veiklos ir kurybos
vertinai.

Kad ir kiek S. Nėris svarsto
gyvenimo ir mirties klasei išm., ois
tiek pirmiau atroč poetės laimę
gyvenimui, gyvybei:
Ači menoriū mirti! -
Seriam uonii būti,
Ialta almenus bolitū,
Kaičiate raipe. („Ači menoriū mirti“)
S. Nėris troško savo žodžius at-
nerti žmonijai keičiąs būtinuo, rei-
kaliugo, išdaliuti dėl dėl augsmo vi-
šančių pasaulių. Salomėja Nėris
labai pergyvena dėl paminklo
žmogiškumo. „Dvidešimt nū“ - gtau-
vias tumpas iš verginčias jaunes-
merginas gyvūninas. „Tie dvide-
šimt nū“ terpilia žmogaus gy-
vybei išgelbėti. Jauna dailininkė
palieka žydiūčių, vyturėliai
skambaučių žemę, kurioje žmo-
gai neliko vienos po saule,
„kazuio duos raukos“ („Einau“)

Prie S. Neries paminklinio pran
rito mygra die medžio salos.
Tai gyvybės medis, kuris ^{prinemenia}
ja poetes minicliugumą.

755